

Představuji si performerku jak šeptá návštěvníkům do ucha "be quiet", představuji si mužskou postavu jak křičí za stolem, psychoterapeuta se svou klientkou, skupinu lidí v nebezpečí, matku s dítětem a také umělkyni v prázdné místnosti. Všechna tato zhmotnění jsou dosti stereotypní, neboť v nás žijí jako předobrazy z minulosti, ale jejich průnik vytváří nejisté napětí. Strach z historického znamená nesvobodu přítomnosti. Řízená repetice má schopnost zasáhnout jiné receptory poznání.

Výstava by konkrétně i obecně měla být výchozí bod pro individuální uvažování. Obě protilehlé možnosti jejího názvu jsou určeny k uskutečnění a obě vycházejí ze současné osobní i společenské reality a jejich emocí. Název není nadřazená struktura, je jedním z aktérů výstavy, temperuje jednotlivé vystavené kusy, které mezi sebou svírají jisté množství rozepsaných příběhů nebo větných konstrukcí. Be quiet předpokládá pohyb, prostor, nervozitu, vzruch, klid a postavu.

Jako v pozmeněných stavech vědomí se místnost (zde galerijní) lehce promění v krajinu, nejen archetypální "krajinu duše nebo poznání", ale i zcela konkrétní krajinu, která nese budoucí všední a historické události. A raději krajinu než zemi nebo stát. Krajinu jako jakousi hmotu připravenou pro otisk, jako začátek sochy a jako prostor, který není úplnou prázdnotou. Solidní kus jedné z realit přistál jako fragment něčeho zjevně velkého v galerii, je nabídnut zkoumání a pohledu. Dostal se sem pohybem, který se přesouvá dovnitř našich těl. Povrch se stále trochu chvěje a ztuhne až na dokumentárních pohledech do výstavy. Je křehký, musí být obcházen jako objekt investigace a současně tím, kolik místa zabírá, se sám do jisté míry stává prostorem. Je to modelová situace, ale dosti sugestivní. Máme pocit, že výstavou prochází věčnost, ale zároveň na nás tlačí naléhavost současného stavu věcí - ty malé kousky mramoru uvězněné v igelitových sáčkích, na fotografiích zachycené otevřené krabice s věcmi a obraz krajiny*, který visí doma a zřejmě byl nebo bude stěhován.

Paky říká, že nemá ráda mnoho procesů najednou, že jeden krok stačí k tomu, aby se něco pohnulo a vyjevil se význam. V jedné místnosti fotografie a v druhé "monolitická" koláž. Paky sdílí ateliér v Athénách s dalšími kolegy - Chrysanthi Koumianaki a Kosmasem Nikolaou. Provozují v něm prostor pro umění 3 137. Všichni tři se rozhodli se zapsat do kurzu intarzie, aby společně praktikovali fyzickou činnost, která by se vymykala jejich běžné práci v ateliéru. Ruční práce přináší specifický druh poznání a uvolňuje jiný způsob přemýšlení. Opakovaná činnost se odehrává na pomezí rituálu a meditace, pořád stejně a pokaždé jinak s malými, ale citelnými odchylkami, doprovázena volnějšímí myšlenkovými proudy. Informace zakódované v technologických postupech. Pohyb fyzický, psychický a historický.

Alexamenos je tělo, vysvětluje Paky, je tedy asi postavou a vypravěčem, který přichází zpoza hranice dějin. Je starší a zatím nevystavenou prací, vsazenou do vznikající výstavy. Ukazuje, jak mytologické či náboženské příběhy mohou spustit nová vyprávění. Oslí hlava a kříž byly užívány jako symboly výsměchu raným křesťanům ze strany římské společnosti. Alexamenovo graffiti nebo také "rouhačské graffiti" je považováno za vůbec první zobrazení Ježíše, který má oslí hlavu a je uctíván Alexamenem. Paky původně chtěla, aby jediným tělem ve výstavě byl návštěvník, který se pohybuje. Alexamenos však zavádí diváka dál do historického času přelomu 2. a 3. století a doby formování náboženské dominance západní civilizace. Tento exkurz není diktován, může a nemusí se odehrát, je zde však náznak provizorního jeviště a časoprostor se souběžným bodem ukotveným v našem místě a času.

Věci, objekty a materiály, jimž ponechává jejich významy a symboly, Paky zároveň užívá tak, aby křehkými spojeními vytvářely jakýsi dočasný jazyk, strukturu, naraci. Ta nemá být věčnou pravdou ani politickým komentářem. Může se v kterékoliv chvíli přeskupit do jiného příběhu, rozpadnout do jiné konstelace či fragmentovat do téměř nicoty. "Věčné návraty" některých materiálů, částí soch a starších děl do nových celků hovoří o důležitosti kontinuity a vyvíjející se identitě, která je uvěznována do vracejícího se fetišu. Tím jsou odlišky části vlastního těla, kousky mramorů (jako těl řeckých bohů a bohyní a tradičního zdroje bohatství země), hřbety knih, které navíc svou fyzickou naléhavostí stvrzují důležitost spojení teorie a praxe. Paky velmi vědomě, ale i intuitivně zachází se sochou a sochařstvím, někdy užívá přímé odkazy na sochařské kánony například "Note on Sculpture" Roberta Morrise a snaží se posunout dobovou objektovost dále do prostoru, který je jak společenským problémem, fyzickou hranicí tak stále neprobádanou oblastí lidské psychiky.

*Fotografie od umělkyně Marizy Nikolaou

Paky Vlassopoulou (narozená 1985 v Řecku, žije v Athénách). Její práce se zabývá sochařstvím a problematikou jazyka, která je s ním spjata. Objekty přesahují vlastní formu a mohou být také vnímány jako slova a hmotné výpovědi. Práce Paky Vlassopoulou zkoumá a prozrazuje trvale složité vztahy mezi sochou, tělem a neadekvátností řeči či jazyka. Umělkyně se zúčastnila skupinových výstav v Řecku i v zahraničí, mezi nimi "Reverb: New Art from Greece" (Boston, USA/ 2014, kurátorky Evita Tsokanta, Eirene Efstathiou), "A thousand doors" (Gennadius Library, Athény/ 2014, kurátorka Iwona Blazwick.), "A fresh, A new generation of Greek artists"(National Museum of Contemporary art, Athény/ 2013, kurátorky Daphne Vitali, Tina Pandi, Daphne Dragona). Se svými kolegy umělci Chrysanthi Koumianaki a Kosmasem Nikolaou provozují v Athénách, Exarcheii nezávislý prostor pro umění 3 137, který založili v roce 2012. pakyvlassopoulou.wordpress.com

I imagine a performer whispering "be quiet" in the ears of visitors, I imagine a male figure screaming at his desk, a psychotherapist with his client, a group of people in danger, a mother and child, and an artist in an empty room. All of these incarnations are stereotypical, since they live in us like archetypes from the past, though their irruption creates an uncertain tension. Fear of the historical means enslavement in the present. Controlled repetition has the ability to affect other recognition receptors.

This exhibition should be both a particular and a universal starting point for individual considerations. Both antithetical possibilities of its title are intended for realisation and both arise from the current personal and social reality and its emotions. The title is not a superior structure, it is one of the actors of an exhibition, it tempers individual exhibits that sandwich together a certain number of itemised stories or sentence constructions. Be quiet anticipates movement, space, nervousness, excitement, calm and a figure.

As in altered states of consciousness the room (in this case the gallery) will be easily transformed into a landscape, not simply an archetypal "landscape of the soul or knowledge", but a completely specific landscape that contains everyday future and historical events. More a landscape than a country or state. A landscape as a kind of material ready for printing, as the start of a sculpture and as a space that is not a complete void. A solid piece of one of the realities landed like a fragment of something apparently large in the gallery, and invites investigation and the gaze. It arrived by means of movement that shifts in our bodies. The surface is still trembling slightly and only solidifies into the exhibition with the documentary gaze. It is fragile, it has to be walked around as an object of investigation and, at the same time, inasmuch as it takes up space it also to a certain extent becomes space. It is a model situation but quite suggestive. We have the feeling that eternity is passing through the gallery, but the urgency of the current state of affairs also bears down on us – through these little pieces of marble encased in plastic bags, in photographs of an open boxes or of a picture with landscape* that hangs on the wall at home and apparently has been or will be moved.

Paky has said that she doesn't like lots of processes at once, that one step is sufficient for something to move and reveal its significance. In one room photographs and in the other a "monolithic" collage. In Athens Paky shares a studio with her colleagues Chrysanthi Koumianaki and Kosmas Nikolaou. They run the art space 3 137 in the studio. All three decided to enrol on an inlay course so that together they carried out a physical activity that would be beyond their normal work in the studio. Manual work offers a specific type of knowledge and opens up new ways of thinking. Repeated activities take place on the boundary of ritual and meditation, always the same and each time differently, with small but appreciable deviations accompanied by freer currents of ideas. Information encoded in technological procedures. Physical, psychological and historical movement.

Alexamenos is a body, explains Paky, so it is maybe a figure and narrator that arrives from behind the boundaries of history. It is an older and as yet unexhibited work embedded within the exhibition arising. It shows how mythological or religious stories can set off new narratives. The donkey's head and cross were used as symbols deriding early Christians by Roman society. Alexamenos's graffiti or also "blasphemous graffiti" is considered to be the first image of Jesus, which has a donkey's head and is worshipped by Alexamenos. Paky originally wanted the only body in the exhibition to be the visitor who moves. However, Alexamenos takes the viewer to the turn of the 2nd and 3rd centuries and the time that the religious dominance of Western civilisation was being formed. This excursion is not dictated, it may or may not happen. However, there is the hint of a makeshift stage and spacetime with concurrent point anchored in our time and space.

The objects and materials that Paky uses, which retain their meanings and symbols, she also uses in such a way that they create a kind of temporary language, structure, a narrative by means of delicate combinations. This is not intended to be an eternal truth or political commentary. At any moment they regroup into another story or break up into another constellation, or fragment into almost nothingness. The "eternal return" of certain materials, parts of sculptures and older works into new wholes bears witness to the importance of continuity and a developing identity that is imprisoned within a returning fetish. This is represented by casts of parts of the artist's own body, pieces of marble (as the bodies of Greek gods and goddesses and a traditional source of wealth of the country), the spines of books that by their physical urgency affirm the importance of the connection between theory and practice. Very consciously but intuitively Paky handles object and sculpture, sometimes uses direct references to the sculptural canon, e.g. "Note on Sculpture" by Robert Morris, and attempts to move contemporary objecthood into a space that is both a social problem, a physical boundary, and an as yet unexplored sphere of the human psyche.

*a photograph by artist Mariza Nikolaou

Paky Vlassopoulou (born 1985 in Greece, lives in Athens). Her work explores sculpture as a troubled language. Extending objects beyond their form to be also considered as words and material utterances, Vlassopoulou's work figures and betrays the enduringly complex relationship between sculpture, the body and the inadequacy of speech and language. She has participated in several group shows in Greece and abroad including among others "Reverb: New Art from Greece" (Boston, USA/ 2014 curated by Evita Tsokanta, Eirene Efsthathiou), "A thousand doors" (Gennadius Library, Athens/ 2014, curated by Iwona Blazwick,), "A fresh, A new generation of Greek artists"(National Museum of Contemporary art/ 2013, curated by Daphne Vitali, Tina Pandi, Daphne Dragona). With fellow artists Chrysanthi Koumianaki and Kosmas Nikolaou, they run an independent project space called 3 137, in Exarcheia, Athens, founded in 2012. pakyvlassopoulou.wordpress.com